

hensyn til, hvilken form det skulle have, så det skulle kunne fremsættes her.

Det er jo ikke hver dag, vi ser sådan et forslag i Folketinget, og et eller andet sted kan man selvfølgelig også stille det spørgsmål, om det er Folketingets mindste partigruppe, der skal løfte en sådan opgave, eller det i virkeligheden var en opgave, som efter norsk forbillede burde ligge i regeringens regi.

Jeg synes med de bemærkninger, der er faldet her i dag, kunne konklusionen godt være, at man på et eller andet tidspunkt benytter sig af de erfaringer, nordmændene har fra 1963, og benytter en lignende fremgangsmåde i Danmark.

Hvorfor så det? Fordi vi har et godt princip i Danmark. Vi har princippet om, at loven skal være forståelig for alle. Det er den jo ikke nødvendigvis, hvis den er formuleret på latin eller skrevet på gotisk. Loven skal også have en sådan karakter, at folk ikke er i tvivl om, at loven er gældende.

De folk, der i øjeblikket bliver stoppet af en politibetjent ude på motorvejen for at køre 140 km/t eller mere, regner jo med, at når politibetjenten fortæller, at der står i færdselsloven, at de kun må køre 110 km/t, så er det rigtigt og korrekt, og der skal ikke være en retshistorisk diskussion om, hvorvidt den bestemmelse bare er et levn fra tidligere tider.

Det må være sådan, at de bestemmelser, der er, er nogle, man føler sig forpligtet af, og nogle, man også er parat til at overholde, for det er meget vigtigt i et samfund som det danske, at der er en høj grad af retssikkerhed.

Man kan selvfølgelig diskutere, hvordan en sag vil forløbe, hvis den bliver indbragt for domstolene og man så tager afsæt i bestemmelser fra 1600- eller 1700-tallet, men som vi har dristet os til at gøre opmærksom på i bemærkningerne, så er der faktisk en ikke uvæsentlig retstvist i øjeblikket mellem Finansministeriet, Københavns Kommune og Københavns Havn. Vi har ikke turdet tage de bestemmelser med, gamle bestemmelser, kongelige forordninger, om Københavns Havn, og som vi har skrevet i bemærkningerne, er det simpelt hen, fordi vi er bange for at blive en hund i det keglespil.

Læser man i de forskellige opslagsværker, er der jo tvivl om, hvorvidt de bestemmelser fortsat er gældende, men de kan altså komme til at være afgørende for en retstvist mellem Finansministeriet, Københavns Kommune og Københavns Havn. Spørgsmålet er, om det egentlig

var hensigten med en gammel bestemmelse, at den pludselig skal kunne dukke op til overfladen, når alle i mange år har betragtet den som værende uden betydning, i hvert fald tilstrækkelig mange til, at den i flere opslagsværker helt er faldet ud.

Hvad er så formålet med, at vi har fremsat dette forslag? Der var nogle, der spurgte mig, da de så titlen og så antallet af bestemmelser: Hvorfor hedder det ophævelse af 100 love, når der er 136? Hvorfor er det ikke strøget mål? Det er det ikke, fordi vi godt er klar over, at der under udvalgsarbejdet naturligvis vil fremkomme eksempler på bestemmelser, vi alligevel ikke kan ophæve, og derfor vil vores ambition være, at vi bruger udvalgsarbejdet til at finde frem til dem, vi ikke umiddelbart kan ophæve, dem, hvor Justitsministeriet vil have voldsomt svært ved at nå at få sagerne afdækket, og dem, hvor der er begrundet tvivl, således at vi ved andenbehandlingen ved ændringsforslag tager de bestemmelser ud, og den rest, der så er tilbage, på 100, 102 eller 98 opnår så vedtagelse i Folketinget.

Hvorfor skal vi have en bestemmelse om, at der i 1916 var en folkeafstemning om De Dansk-Vestindiske Øer? Hvorfor skal vi have en bestemmelse stående om, at man nedlægger jernbanen mellem Middelfart og Strib, og at der ikke længere skal være færgefart over Lillebælt? Hvorfor skal vi have en bestemmelse om, at der nu skal etableres færgefart over Storebælt? Ja, alt sammen er jo et billede på den tid og på et behov, der var dengang.

Der er flere, der under debatten har været inde på, at det ville være hensigtsmæssigt, om vi i vores lovgivning, specielt i anlægslove, folkeafstemningslove og lignende, indbyggede en sidste paragraf. Lige så vel som vi har overgangsbestemmelser, ikrafttrædelsesbestemmelser osv., kunne der sagtens være en sidste paragraf, som beskrev, at når jernbanestrækningen var anlagt, eller når folkeafstemningen var gennemført, så ophævede loven sig selv.

Justitsministeren gør så opmærksom på efter den megen ros, at der kan være problemer, og justitsministeren går så ind i en diskussion om kongeloven og de problemer, der kan være i den anledning, lige præcis fordi en række af de her bestemmelser er meget gamle.

Til Socialdemokratiets ordfører, fru Else Marie Mortensen: Det var sådan set ikke i et anslag af kådhed, at vi skrev, at hvis man på universiteterne tog det her med i undervis-